

НЯСУМНЫ ДЭКРЭТ

З'яўленне дзіцяці — гэта заўсёды новы этап, які многае мяняе ў звыклым жыцці сям'і. Але, круці не круці, большасць змяненняў тычацца менавіта мамы. 24 гадзіны ў суткі яна акружае маленькі цуд клопатам. Спачатку, ведаю не па чутках, на сябе

ГІСТОРЫЯ ПЕРШАЯ. АСАБІСТАЯ

«Спадабалася Ганульцы — спадабаецца і заказчыку!»

— Калі маёй Ганульцы споўнілася паўгода і амаль усе прыціркі, страхі і выпрабаванні скончыліся, я зразумела, што душа прагне часу для сябе — не проста папіць у цішыні гарбаты ці пачытаць кнігу, а зрабіць нешта больш значнае! Так я дастала з шафы швейную машынку, якую закінула падчас цяжарнасці (дзіўна, але тады мяне ванітавала ад адной думкі пра шыццё — з вялікай цяжкасцю дарабіла пляюшкі і шторы ў дзіцячы пакой. А набытая тканіна на бялізну для малой так і засталася нескранутай). І вось дзіва — мне да дрыжыкаў хацелася шыць! Тым больш, год ляжаў няскончаны мной двухметровы плед з абрэзкаў для лецішча. За некалькі дзён рознакаляровы прыгажун быў даведзены да ладу. Муж засцяліў ім канапу ў зале, сказаў, што ніколі не завязе яго на лецішча. А я пасля публікацыі фота ў сацыяльнай сетцы атрымала першы заказ.

Зараз шыю не толькі для сваёй дачушкі, але і для іншых дзетак: коўдрачкі-канверты на выпіску і ў калыску, посцілкі ў стылі пэчварк, дэкаратыўныя падушкі, гірлянды-расцяжкі і іншыя прыемныя тэкстыльныя дробязі.

Ганулька з задавальненнем перабірае мае мяхі з тканінай, вельмі любіць пасядзець на гатовым вырабе. Лічу гэта за адзнаку якасці — пабегла сядзець — значыць спадабалася. Спадабаецца і заказчыку!

зусім не застаецца часу, але паступова пачынаеш задумвацца пра ўласнае развіццё і, магчыма, дадатковы заробак. Вельмі часта на творчасць маладых матуляў натхняюць менавіта ўласныя дзеці.

ГІСТОРЫЯ ДРУГАЯ

Дар'я Вітко са Светлагорска, мама Сафії:

«Са з'яўленнем дачкі пачала тварыць спецыяльна для яе»

— Я заўсёды нешта тварыла, пастаянна нараджаліся ў галаве новыя ідэі. Са з'яўленнем нашай Сафійкі я пачала ствараць прыгажосць адмыслова для яе.

Спачатку стала рабіць торцікі з масцікі — гэта ідэя прыйшла да мяне перад хрышчэннем дачкі. Захацелася зрабіць усё сваімі рукамі. А потым на кожнае свята і дні нараджэння родных я пякла прыгожыя прысмакі са згушчонкай і арэхамі, тваражком і ягадамі ў выглядзе соў, кароны прынцэсы, кветак...

Яшчэ адно з захапленняў — скрабукінг. Убачыла нека ў сацыяльнай сетцы цікавую скрыначку — «маміны скарбы». Яна прызначана для захоўвання памятных рэчаў малога. У іх складваюцца бірачкі з радзілыні, пустышкі, тэсты з дзвюма палоскамі, раздрукоўкі ўльтрагукаў, першыя лыжачкі, першы зубік... І зноў жа вырашыла змайстраваць такую для сябе. Другая мая скарбніца была зроблена ў падарунак для пляменніка.

Кожная матуля, у якой ёсць дачка, марыць хутчэй завязаць ёй розныя хвосцікі і ўпрыгожваць банцікамі — і я не выключэнне. Як толькі зрабіла першую кветачку для Сафійкі, адразу з'явілася вялікая колькасць ідэй і захацелася іх увасобіць у жыццё. Цяпер актыўна раблю павязкі і заколкі з фетру. Тут у мяне і героі любімых дзявочых мультыкаў, і кексікі, і вушкі... Я толькі пачынаю, але рухацца ёсць куды! Дзякуй, родныя ўсяляк падтрымліваюць і, як строгае журы, ацэньваюць мае новыя творы. Нават падкідваюць ідэі для будучых упрыгажэнняў.

— Па прафесіі я графічны дызайнер і, як многія мамы, апынуўшыся ў дэкрэце, шукала, куды ж накіраваць свой творчы патэнцыял. Вырашыла паспрабаваць свае сілы ў вязанні. Спачатку звязала шапку і шалік для дачкі і для сябе. А публікавала фота першай карпатлівай працы ў інтэрнэце. Калі атрымала масу станоўчых каментароў ад сяброў, то ўжо не змагла спыніцца! Ды і родныя былі прыемна здзіўлены. Зараз вяжу, як дзіцячыя і дарослыя камплекты асобна, так і камплекты ў стылі family look.

Ганна ЗАЙКО з Мінска, мама Аліны:

ГІСТОРЫЯ ЧАЦВЁРТАЯ

Ганна ЗАЙКО з Мінска, мама Аліны:

«Калі ў руках пруткі, надыходзіць поўнае супакаенне»

ГІСТОРЫЯ ТРЭЦЯЯ

Кацярына СІНКЕВІЧ з вёскі Камаі Пастаўскага раёна, мама Паліны і Даніка:

«Самае складанае было даказаць мужу, што мне гэта трэба»

— Падчас вучобы я і вышывала, і вязала. Потым усё было забыта і закінута. І вось сяджу нека ў чарзе па запаветны бальнічны ліст і мару — «гэта ж цэлыя 3 гады дома сядзець, можна ўсё-ўсё перарабіць» (наіўная). Я зноў стала вязаць, вязала ўсюды — і ў аўтобусе, і ў бясконца доўгіх чэргах у паліклініцы, і на дзіцячай пляцоўцы. І нават машынку швейную купіла сабе на дзень нараджэння.

Калі ж у доме расце прынцэса — немагчыма проста так сядзець і нічога не рабіць для падтрымання яе прыгажосці! Дачка — самы галоўны натхняльнік! Стварэннем упрыгажэнняў для валасоў пачала займацца крыху больш за год таму. Спачатку на адным з форумаў пазнаёмілася з дзяўчынкай, якая рабіла канзашы. Гэта традыцыйныя японскія ўпрыгажэнні, вырабляюцца з квадратных адрэзкаў тканіны ў тэхніцы «складанне». Я разглядала яе працы з заіздрасцю і наракала на сваю крыварукасць...

Калі ў садку рэгулярна пачалі губляцца гумкі для валасоў, я нарабіла Паліны розных банцікаў з мультыяшчымі героямі. Радасці дзіцяці не было мяжы! Ну а потым адны знаёмыя папрасілі зрабіць падобныя, другія — пагалоска хутка разышлася па вёсцы.

Самае складанае было даказаць мужу, што мне гэта трэба. Не дзеля грошай, а для сябе. Быць чымсьці занятай акрамя штодзённай хатняй руціны. Праўда, ён да гэтага часу не можа прывыкнуць да маіх начных пасядзелака. Бывае надумаю які-небудзь праект, ночы 2-3 запар сяджу раблю. На раніцу адчытвае мяне як першакласніцу за гэта, але даруе.

Не ўяўляю, як праходзіць дзень у чалавека, які нічым не захапляецца. Без хобі жыццё сумнае і аднастайнае. Бо гэта ж такое задавальненне — пакласці ўсіх спаць, а потым самой у цішыні пастукаць пруткамі! А навядзенне парадку ў сваіх запасах — гэта ж самы лепшы антыдэпрэсant. Сядзіш, перабіраеш пацеркі са стразами — і няхай увес свет пачакае.

Работы ў тэхніцы канзашы.

Марына СІДАРОВІЧ, фота аўтара і з архіва герань.